

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/50/2019
Identifikačné číslo spisu: 2115011934
Dátum vydania rozhodnutia: 10.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2115011934.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., na neverejnom zasadnutí konanom 10. júna 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného E. Q., pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., ďalej pre pokračovací zločin úverového podvodu z časti dokonaného, z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1, § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák., o dovolaní tohto obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. októbra 2018, sp. zn. 3To/51/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného E. Q. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom z 25. januára 2018, sp. zn. 30T/126/2015 (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) uznal obvineného za vinného za tam uvedený skutok č. 1 z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., za skutky tam uvedené pod č. 2 až 4 z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom úverového podvodu z časti v bodoch 2 a 4 dokonaného a s časti v bode 3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a za tam uvedený skutok č. 5 z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák.

Okresný súd za to obvinenému podľa § 186 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 2 a § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. a), b) Tr. zák. Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zák. bol obvinenému uložený aj trest prepadnutia vecí - jednoručnej kuše hnedo-čiernej farby zn. Skorpion a 7 kusov šípov zn. Bolts do tejto kuše. Vlastníkom prepadnutých vecí sa v

zmysle § 60 ods. 5 stal štát.

Obvinenému bol okresným súdom zároveň podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad na 3 roky a podľa § 77 ods. 1 písm. a) až c) Tr. zák. mu boli uložené povinnosti po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, spočívajúce v: oznamovaní probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste bydliska potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať najmenej jedenkrát za 3 kalendárne mesiace; osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste bydliska najmenej jedenkrát za kalendárny mesiac; vopred oznamovať probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste bydliska vzdialenie sa z miesta bydliska.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. okresný súd uložil obvinenému i povinnosť nahradiť poškodeným spoločnostiam CreditONE, s. r. o., škodu vo výške 100 eur a spoločnosti EuroFinancovanie, s. r. o., škodu vo výške 100 eur. So zvyškom nároku na náhradu škody okresný súd tieto spoločnosti podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na civilný proces.

Na podklade odvolania prokurátora i obvineného Krajský súd v Trnave uznesením z 18. októbra 2018, sp. zn. 3To/51/2018 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), podľa 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uložení ochrannom dohľade, vo výrokoch o uložení povinností podľa § 77 ods. 1 písm. a) až c) Tr. zák. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý. Krajský súd zároveň podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Obvinený cestou obhajcu 26. júna 2019 napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako i konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, uplatňujúc v ňom dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Tr. por.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., je podľa obvineného dané tým, že:

1.) hoci trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu v štádiu prípravy bolo podľa § 199 ods. 1 Tr. por. začaté dňa 2. septembra 2013, obvinenie z tejto trestnej činnosti mu v zmysle § 206 ods. 1 Tr. por. bolo vznesené až 16. januára 2015, teda po zhruba 16 mesiacoch od začatia trestného stíhania vo veci. Konajúci vyšetrovateľ podľa mienky dovolateľa disponoval informáciami pre začatie trestného stíhania ešte pred výsluchom svedka X. A. Vyšetrovateľ už dňa 2. septembra 2013 mal vedomosť o tom, kto je dôvodne podozrivý z prípravy vydieračského únosu, a preto mu nič nebránilo vzniesť voči dovolateľovi obvinenie za túto trestnú činnosť.

Medzičasom bolo dňa 28. mája 2014 v zmysle § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. začaté trestné stíhanie za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom úverového podvodu sčasti dokonaného, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. Okrem toho až dňa 9. septembra 2014 bolo vyšetrovateľom aj na základe domovej prehliadky začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. Za uvedené trestné činy bolo dovolateľovi v súlade s § 206 ods. 1 Tr. zák. vznesené obvinenie až dňa 10. septembra 2014. Zároveň až 20. novembra 2014 mu podľa § 206 ods. 1, ods. 5 Tr. por. bolo vznesené obvinenie za čiastkový útok pokračovacieho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 ods. 3 písm. a) Tr. zák. Uznesenie o spojení vecí podľa § 21 ods. 3 Tr. por. bolo vydané dňa 21. januára 2015, pričom až následne bolo spolu s uznesením zo dňa 16. januára 2015 doručené obhajcovi (4. februára 2015).

Vyšetrovateľ uvedeným postupom konal v rozpore so zákonom. Tým, že znemožnil účasť obvineného a jeho obhajcu na úkonoch trestného konania, obral ich o možnosť účinnej obhajoby. Úkony trestného konania vykonané pred vznesením obvinenia sú preto zaťažené podstatnou vadou, ktorá vylučuje ich použiteľnosť v konaní pred súdom. Pochybili preto súdy, ak o takéto úkony opreli svoje rozhodnutie. V tomto smere ide najmä o jediný priamy usvedčujúci dôkaz - výsluch svedka X. A. z 2. septembra 2013.

Obvinenie z inkriminovanej trestnej činnosti mu bolo vznesené až 16. januára 2015, teda až po tom, čo mu bolo vznesené obvinenie za skutky uvedené v bodoch 1/ až 4/ rozsudku, po tom, čo bol vzatý do väzby. Sudkyňa pre prípravné konanie, ktorá rozhodovala o väzbe, a tak isto aj sudcovia pre prípravné konanie, ktorí rozhodovali o príkazoch, mali vedomosť o realizácii úkonov na usvedčenie obvineného zo skutku č. 5 rozsudku.

S poukazom na rozsudok najvyššieho súdu z 29. januára 2013, sp. zn. 2 Tdo 65/2012, obvinený ďalej uviedol, že k záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý však musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je teda potrebné spoľahlivé preukázanie trestnej činnosti ako pri obžalobe.

V kontexte uvedeného sa podľa obvineného nemožno stotožniť s argumentáciou konajúcich súdov v tejto otázke, ktorá navyše opomína fakt, že 2. septembra 2013 existoval procesný úkon - výsluch svedka X. A., po zákonomnom poučení, na základe ktorého bolo možné v tom čase vznieť obvinenie dovolateľovi a svedka opätovne vypočuť pri dodržaní kontradiktórneho procesu. Poukazujúc na citáciu z tlačovej správy, uverejnenej viac ako rok pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, dovolateľ podotkol, že policajti podľa jeho názoru konali v utajení preto, aby so spolupracujúcim svedkom za každú cenu vytvorili takú situáciu, ktorá by potvrdila aspoň sčasti svedkovu výpoveď a bolo mu vznesené obvinenie, prípadne chceli, aby skutok vykonal. Svedčí o tom podľa obvineného, že svedok účelovo menil predmet rozhovoru a snažil sa ho nasmerovať na diskusiu, ktorou by si privodil trestné stíhanie. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že jeho sledovanie nielenže nepotvrdilo, že by sa pripravoval na nejaký trestný čin, prípadne ho páchal, ale práve naopak;

2.) mu nebolo umožnené sa oboznámiť so všetkými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré sa mu kladú za vinu, a to vrátane oboznámenia s podnetom policajta prokurátorovi na podanie návrhu na podanie príkazu na ITP.

Tieto policajné podnety sa v trestnom spise nenachádzajú, a preto súd aj z daného hľadiska nemohol tento dôkaz/y vyhodnotiť, čo sa týka zákonnosti. Obvinený je tej mienky, že práve v uvedených podnetoch sa nachádzajú skutočnosti, ktoré priamo potvrdzujú, že predmetné príkazy neboli vydané v súlade so zásadou legality, legitimity a proporcionality. Podľa názoru obvineného je zrejmé, že dodatočne predložené podnety môžu byť v rozpore s pôvodnými podnetmi a o ich pravosti v čase ich vydania je možné pochybovať.

Obvinený ďalej uviedol, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa ani s výpismi telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli použité na vydanie príkazov v zmysle § 113 a § 114 Tr. por. ako aj na predĺženie ich použitia. Obhajobe bolo odmietnuté oboznámiť sa aj s príkazom, na základe ktorého bolo vykonávané odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, pričom v spise sa ani toto rozhodnutie nenachádza.

Odkazujúc na publikované rozhodnutie najvyššieho súdu (ZSP 31/2016; obvinený nesprávne uvádza R 31/2006, pozn. najvyššieho súdu), dovolateľ namietol, že je porušením práva na obhajobu, ak mu nebolo umožnené oboznámiť sa so všetkými dôkazmi, ktoré sa mu kladú za vinu, vrátane oboznámenia sa s podnetmi na vydanie príkazu či obsahom príkazu na použitie ITP - po príslušnom zaviazaní zoznamovaných oprávnených osôb k mlčanlivosti, prípadne aj po vylúčení verejnosti z hlavného pojednávania na nevyhnutný čas;

3.) krajský súd sa vôbec nezaoberal časťou jeho argumentácie obsiahnutej v odôvodnení, ktorá má pre objektívne rozhodnutie zásadný význam.

V konkrétnej rovine obvinený namietal, že:

- prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní konanom 28. júla 2016 rozhodol o zákonnosti všetkých príkazov, pričom do zápisnice toto svoje vyjadrenie nezaznamenal, hoci zo zvukovej nahrávky z hlavného pojednávania to je zreteľné,

- k akému skutočnému účelu boli vydané príkazy, keď v ich výrokovej časti je uvedené, že boli vydané za účelom sledovania (§ 113 Tr. por.) a za účelom vyhotovovania obrazových a zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov (§ 114 Tr. por.), keď z odôvodnenia vyplýva, že boli vydané na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (§ 115 Tr. por.). Neskôr vydané príkazy sú pritom zdôvodňované vykonaným odpočúvaním a záznamom z telekomunikačnej prevádzky,
- príkazy na sledovanie boli vydané za účelom zistenia a ustálenia ďalších páchatel'ov, avšak orgány činné v trestnom konaní žiadne osoby, s ktorými sa dovolateľ počas sledovania stretol, neboli preverované, identifikované a následne ani vypočuté,
- došlo k zasahovaniu polície do zaistenej výpočtovej techniky - odoslanie nezapečatenej výpočtovej techniky približne o dva mesiace na skúmanie znaleckej organizácii Výskumnému ústavu súdnej optiky,
- okresný súd rozhodol v rozpore so závermi znaleckého posudku na výpočtovú techniku,
- rozhodnutie okresného súdu je v rozpore so závermi znaleckého posudku, ktorým bol skúmaný mobilný telefón,
- odkiaľ pochádza sim karta O2, tel. č. XXXX XXX XXX,
- medzi účtami Cetelem a zaistenou výpočtovou technikou sú rozpory,
- vyjadrenie k záznamu o odpočúvaní a záznamu telekomunikačnej prevádzky,
- bolo odňaté právo vyjadriť sa k znaleckému posudku z odvetvia psychológie,
- existuje rozpor medzi závermi Krajského expertízneho ústavu Policajného zboru a výpoveďami svedkov (DNA), že nemožno preskúmať znalecký posudok tohto ústavu a mnoho ďalších argumentov.

Ďalší z dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. je podľa mienky obvineného v posudzovanej veci daný tým, že:

4.) v jeho trestnej veci na okresnom súde konal zaujatý sudca. Obvinený túto úvahu odôvodnil tým, že tento sudca uznesením z 15. augusta 2017, sp. zn. 30T/126/2015, okrem iného podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby.

Podstata problému pritom podľa obvineného tkvie v tom, že konajúci sudca týmto rozhodnutím neprípustným spôsobom hodnotil dôkazy ešte pred skončením dokazovania a záverečnými rečami, pokiaľ ide o získanie dôkazov svedkom X. A.. Vo svojom rozhodnutí sa tento sudca navyše odvolával na staršie odsúdenie dovolateľa rozsudkom Mestského súdu v Bratislave z 11. apríla 1995, sp. zn. 1T/31/1994, ktoré už v tom čase bolo zahladené. Z výrokov súdu je teda zrejmé, že dovolateľa považoval za vinného ešte pred skončením hlavného pojednávania. Hoci krajský súd sťažnosť obvineného proti tomuto uzneseniu zamietol ako nedôvodnú, uviedol vo svojom odôvodnení, že okresný súd svojím hodnotením dôkazov ďaleko presiahol rámec rozhodovania o väzbe. Obvinený pre túto skutočnosť dňa 9. októbra 2017 vzniesol i námietku zaujatosti voči Okresnému súdu Trnava a Krajskému súdu v Trnave.

Uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. obvinený vo vzťahu k sudcovi okresného súdu odvodzuje aj z toho, že sa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. júla 2016 vyjadril, že príkazy vydané podľa § 113 a § 114 Tr. por. považuje za zákonné. Sudca teda vopred konštatoval, bez vykonania dokazovania, že príkazy sú vydané v súlade so zákonom, a teda následne z nich vykonané úkony (výsledkom, ktorých sú získané dôkazy), sú potom tiež zákonné. Zaujatosť sudcu okresného súdu sa v konečnom dôsledku prejavila v jeho odsudzujúcom rozsudku;

5.) o jeho odvolaní na krajskom súde rozhodovali zaujatí sudcovia JUDr. Katarína Stanislavská a JUDr. Martin Žovinec, ktorí v postavení sudcov pre prípravné konanie vydali namietané príkazy.

Menovaná sudkyňa JUDr. Katarína Stanislavská sama oznámila svoju zaujatosť, ktorú odôvodnila tým, že v predmetnej veci ešte ako sudkyňa pre prípravné konanie vydala príkazy podľa V. hlavy Trestného poriadku, pričom podané odvolanie smeruje najmä k dôkazom, ktoré boli získané v prípravnom konaní na základe vydaných príkazov.

Ďalší namietaný sudca JUDr. Martin Žovinec okrem toho, že ako sudca pre prípravné konanie vydal

príkazy bezprostredne súvisiace s napadnutými rozhodnutiami JUDr. Kataríny Stanislavskej, rozhodoval v senáte Krajského súdu v Trnave uznesením z 5. júna 2018, sp. zn. 5Nto/7/2018, ktorý nevytlúčil JUDr. Katarínu Stanislavskú z úkonov trestného konania vedeného proti obvinenému. Rozhodol tak zrejme preto, aby dotknuté príkazy, na vydaní ktorých sa podieľal, neboli vyhodnotené ako nezákonné.

Dňa 18. júla 2018 obvinený vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Kataríne Stanislavskej a prípadne aj voči JUDr. Martinovi Žovincovi. Senát Krajského súdu v Trnave uznesením z 24. júla 2018, sp. zn. 3To/51/2018, rozhodol o nevytlúčení menovanej sudkyne, odvolávajúc sa pritom na závery formulované v uznesení Krajského súdu v Trnave z 5. júna 2018 sp. zn. 5Nto/7/2018. Obvinený voči tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť.

Skutočnosť, že namietaná sudkyňa nemala problém rozhodovať zaujato, podľa názoru obvineného potvrdzuje jej postup v prípade predĺženia väzby nad zákonom stanovenú hranicu štyroch rokov, keď 28. augusta 2018 rozhodla tým spôsobom, že vyhovelá vlastnému návrhu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. podľa obvineného napĺňa

6.) procesná nepoužiteľnosť výpovede svedka, de facto agenta X. A.. Výpoveď menovaného z 2. septembra 2013 je v trestnom konaní nepoužiteľná, keďže bola vykonaná pred vznesením obvinenia a bez prítomnosti obvineného či jeho obhajcu. Jeho ostatné výpovede z 24. októbra 2014, 3. marca 2015, 1. júla 2016 a 21. decembra 2018, boli vykonané až po tom, ako spolupracoval s políciou - mal na sebe nahrávacie zariadenie, ktoré aj sám obsluhoval, pričom políciou bol údajne poučený, ako sa má chovať počas nahrávania rozhovorov s obvineným (ako klásť otázky), pričom však naďalej predstieral, že pokračuje a súhlasí s vykonaním trestnej činnosti uvedenej v bode 5 rozsudku. X. A. účelovo menil predmet rozhovoru s cieľom usvedčiť obvineného z označeného skutku.

O spolupráci X. A. s políciou svedčia aj jeho vlastné výpovede urobené v konaní. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že poučenie menovaného svedka o spolupráci s políciou sa v spisovom materiáli nenachádza, ani aké zariadenie mu bolo políciou zapožičané, preškolenie o spôsobe jeho použitia a na základe akého ustanovenia príslušného právneho predpisu takto policajti postupovali. Podľa obvineného teda nie je možné zistiť ani to, či svedok nepoužíval vlastné nahrávacie zariadenie. Použitie informačno-technický prostriedok podľa § 114 Tr. por. pritom môže iba policajti. Vo výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 21. decembra 2018 svedok X. A. nehovoril pravdu, keď na otázku či bol zo strany polície inštruovaný, akým spôsobom má viesť rozhovor v rámci osobných stretnutí, odpovedal, že: „čo sa týka vedenia rozhovoru, nie“. Toto jeho vyjadrenie je totiž v rozpore s výpoveďou urobenou na hlavnom pojednávaní dňa 1. júla 2016, kedy na otázku či bol políciou informovaný o tom, čo sa má pri spoločných stretnutiach pýtať, uviedol, že: „Je to presne naopak. Polícia mi povedala, že sa nesmiem pýtať na konkrétne veci a že mu nesmiem dávať návrhy.“. Pokiaľ teda polícia X. A. poučila o tom, ako má viesť rozhovor s obvineným, mal by o tom v spise existovať záznam, aby bolo možné overiť preukázateľný vzťah medzi riadiacim policajtom a svedkom. Samotná aktivita svedka bez koordinácie s políciou je nereálna. Takýto záznam a poučenie môže byť vyrobené ex post, nakoľko tieto dokumenty neboli založené v spisovom materiáli, a to ani v utajenom režime.

Zo spisového materiálu vyplýva, že príkazy sudcov okresného súdu boli vydávané v utajenom režime a že nositeľom nahrávacieho zariadenia, ktoré nie je identifikovateľné, bol svedok X. A., súdom označovaný aj ako neživý predmet „nosič“. Pokiaľ menovaný bol s týmto príkazom oboznámený, resp. v jeho intenciách vykonával tam uvedenú činnosť, musel byť poučený, že ide o utajované skutočnosti, o spôsobe ich utajenia, ich ochrane a manipulácie s nimi. O tom mal byť v spise opäť záznam, ktorý mal byť súčasťou už vyššie uvedeného poučenia. Treba vziať do úvahy, že svojím konaním, ktoré nie je zákonne upravené, narušoval nielen obvineného základné ľudské práva, ale aj iných osôb.

X. A. mal byť podľa obvineného pred svojím výsluchom kompetentnou osobou zbavený povinnosti mlčanlivosti. Tak isto zrejme nebol pozbavený povinnosti mlčanlivosti ani jeden z riadiacich policajtov C., ktorý podľa svojej výpovede nemal oprávnenie vyšetrovateľa ani operatívneho pracovníka, čo

vzbudzuje prinajmenšom údiv, pretože potom nemohol zasahovať, prípadne pôsobiť ako riadiaci pracovník pri vyšetrovaní tejto veci bez možnosti oboznamovať sa so spisovým materiálom. Obe tieto výpovede nie sú vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený má za to, že takáto činnosť agenta, ktorá je v zásade totožná, ale právne neupravená s činnosťou svedka X. A., je obchádzaním zákona, okrem iného aj preto, lebo zaznamenávanie zvukového alebo obrazovo-zvukového záznamu môže vykonávať iba policajt, ktorého činnosť musí byť tiež jednoznačne upravená a kontrolovateľná.

V ďalšej časti obvinený poukázal na kontakty svedka X. A. s operatívnymi pracovníkmi polície (zrejme s riadiacim policajtom F.) formou SMS komunikácie pred výsluchom, keď dňa 4. júla 2014 svedok informoval políciu o svojom príchode na Slovensko, pričom policajt mu na to odpovedal SMS č. XXX: „Ďakujem za info, dovedty by sme sa stretli, zavolám.“. Svedok X. A. posielala dopyt F. SMS č. XXXX: „Platí ten piatok, ohľadom toho výsluchu?“. Dňa 22. októbra 2014 si SMS č. XXXX od operatívneho pracovníka F. pýta inštrukcie, čo s SMS v jeho mobile. Dňa 28. novembra 2017, SMS č. XXXX, tomu istému pracovníkovi oznamuje, že by mal zrejme problém sa k ním dostať pre existenciu bezpečnostného kódu. Obvinený má dôvodné podozrenie, že medzi svedkom a pracovníkom dochádzalo k ďalším osobným stretnutiam, čo vyplýva aj z ich komunikácie, kde bol svedok pripravovaný, ako má proti obvinenému vypovedať. Obvinený sa v tejto súvislosti pýta, prečo nebol použitý inštitút agenta, prečo nebol vykonaný odposluch len technickým zariadením, ktorým disponuje útvar osobitného určenia polície, prečo v príkazoch nebolo konkrétne zdôvodnené, že zákonné prostriedky, hoci mala byť zdokumentovaná snaha polície ich použiť, nemohli byť použité s konkrétnym uvedením dôvodu. Až následne mohol byť použitý agent. Preto bolo zrejme podľa obvineného jednoduchšie použiť namiesto agenta svedka.

Obvinený v podanom dovolaní uviedol, že pokiaľ svedok nemanifestoval vôľu polície, ale iba svoju, nebol predĺženou rukou polície, potom v akom procesnom postavení vystupoval v zmysle ustanovení Trestného poriadku? V napadnutých príkazoch bol uvádzaný ako nosič neidentifikovateľného zariadenia. Takýto postup nie je v žiadnom zákone uvedený, pričom takúto činnosť svedok, rozhodne, vykonávať nemôže.

Podľa obvineného je preukázané, že pokiaľ svedok X. A. nespĺňal podmienky uvedené v Trestnom poriadku na to, aby mohol v konaní vystupovať ako agent, potom takéto procesné postavenie a ani ustanovenie o použití agenta sa na neho nemôžu vzťahovať. Ak v Trestnom poriadku takýto postup nikde nie je uvedený, potom je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Za situácie, ak sa odvolací súd nestotožnil s názorom okresného súdu v otázke zákonnosti namietaných dôkazov (napr. zvukové záznamy a následne z nich sa odvíjajúce ďalšie informácie vrátane z nich získané dôkazy ako aj výpovede X. A.), potom na inom mieste nemohol konštatovať ich podporný význam pri objasňovaní skutkových zistení v predmetnom konaní;

7.) spôsob zaistenia výpočtovej techniky pri nezákonne vykonanej domovej prehliadke. Obvinený uviedol, že pri domovej prehliadke bola zaistená výpočtová technika PC a iná, ale najmä nosiče (disky, flash disky), ktorá patrila nielen obvinenému.

Všetky údaje, ktoré sa nachádzali v počítači a na ďalších nosičoch, boli skenované a kopírované bez rozdielu či s predmetnou vecou mali nejaký súvis. Obvinený nevie, aký počet kópií bol vyhotovený a kde všade sa nachádzajú. Do dispozície orgánov činných v trestnom konaní sa tak dostali intímne údaje, ktoré sa týkali iba detí a družky obvineného, ktoré nijako nesúvisia s jeho trestnou vecou. Obvinený doposiaľ nedostal žiadnu informáciu, či tieto údaje boli medziasom zničené. Naopak, že sa nachádzajú v spise a na polícii, preukazuje znalecký posudok Výskumného ústavu súdnej optiky a ďalšie písomnosti založené v spise. V trestnom spise sa tak nachádzajú intímne fotografie družky obvineného či jeho syna, avšak zadokumentovaný údajný K. prezentovaný svedkom nie. Podľa obvineného tým okrem porušenia jeho základných práv došlo k porušeniu zásady primeranosti a zdržanlivosti.

Okrem toho podľa obvineného zaistený osobný počítač a nosiče neboli zabezpečené tak, aby bola vylúčená možnosť s nimi voľne nakladať. Že k manipulácii došlo, je preukázané v zázname operatívneho pracovníka polície F., ktorý ešte pred vykonaním znaleckého dokazovania a výsluchmi svedkov vykonal analýzu nosičov, o čom spísal záznam. Je to potvrdené aj prokurátorkou, ktorá na hlavnom pojednávaní dňa 25. januára 2017 uviedla, že od vyšetrovateľa Policajného zboru dostala CD s obsahom súborov pochádzajúcich z nosičov. Toto CD nebolo do spisu založené, hoci to obhajoba žiadala.

To, že nosiče a osobný počítač boli odovzdané na znalecké skúmanie po viac ako mesiaci bez toho, že by boli zabezpečené, obvineného utvrďujú v podozrení, ktoré prinajmenšom v jednom prípade potvrdil a nevylúčila ho ani znalkyňa. Podľa obvineného preukázal i to, že na niektorých dôkazoch - písomnostiach sa nachádza výpis z dáta tlačiarne, ale v jeho zaistenom osobnom počítači alebo v e-maile na tej istej písomnosti nie. Znalecká organizácia sa nevedela vyjadriť, či došlo k zásahu do výpočtovej techniky pred jej odovzdaním na znalecké skúmanie. Obvinený je názoru, že bola zistená manipulácia ohľadom účtu Cetelem. Potvrďuje to aj vyjadrenie prokurátorky urobené na hlavnom pojednávaní dňa 25. januára 2017, kedy uviedla, že dostala od vyšetrovateľa CD s analýzou disku. Toto CD do spisu založené nebolo;

8.) nezákonnosť príkazov na sledovanie osoby s využitím informačno-technických prostriedkov podľa § 113 Tr. por. a príkazov na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114 Tr. por.

Nezákonnosť týchto príkazov obvinený odôvodňuje z toho, že v niektorých návrhoch Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ale aj v niektorých príkazoch sa uvádza, že svedok X. A. je nositeľom nahrávacieho zariadenia. To znamená, že orgány činné v trestnom konaní a súd vedeli už od počiatku trestného konania, že dôkazy zaistené cez svedka X. A., sú v trestnom konaní nepoužiteľné. Podnety polície neboli obhajobe predložené a netvoria súčasť spisu, teda nie je možné ich overiť. Je možné len predpokladať, že aj tieto obsahovali údaj, že nositeľom nahrávacieho zariadenia je svedok X. A.. Ich doloženie ex post je už bez významu, lebo mohli byť zmenené.

Zadokumentovaným spisovým materiálom bolo preukázané, že v čase vydania príkazov bola k dispozícii len výpoveď svedka X. A. z 2. septembra 2013, z ktorej vyplývajú pochybnosti o tom, či obvinený vôbec poňal úmysel na prípravu únosu konkrétnej osoby.

O tom, že sa niektorí sudcovia pre prípravné konanie nezaoberali vecou dostatočne, ale iba povrchno, vyplýva z odôvodnenia príkazov, kde sa odkazuje na neexistujúce úkony (dôkazy), ktoré pokiaľ by sa v spise nachádzali, boli by zrejme sami o sebe nezákonné. Napríklad k príkazu OS-TT-V-85-1/2014-NTT, že bol vydaný okrem iného aj na základe oboznámenia sa sudkyne s výpisom telekomunikačnej prevádzky, pričom žiaden takýto výpis získaný v čase vydania príkazu sa v spise nenachádza. Vo výroku príkazu OS-TT-V-191-1/2013 sa uvádza, že bol vydaný na sledovanie podľa § 113 Tr. por., ale z odôvodnenia vyplýva, že bol vydaný na žiadosť prokurátora o vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Tr. por. Príkaz OS-TT-V-258-1/2013 vo výroku predlžuje čas na sledovanie podľa § 113 Tr. por., avšak v odôvodnení sa uvádza, že tieto príkazy slúžia na sledovania a tiež na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky. Sudca má k vydaniu tohto predĺženia k dispozícii aj výpis telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla a súčasne uvádza, že predlžuje odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky na ďalšie obdobie. Súčasťou spisu pritom nie je žiaden záznam či iný príkaz, na základe ktorého by bolo možné vykonávať odpočúvania a záznam telekomunikačnej prevádzky okrem tohto príkazu na sledovanie. Príkaz OS-TT-V-190-1/2013 bol vo výroku vydaný na vyhotovovanie zvukových záznamov podľa § 114 Tr. por., ale z odôvodnenia vyplýva, že bol vydaný na základe návrhu prokurátora na vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla.

Obvinený v podanom dovolaní ďalej podotkol, že sudca pre prípravné konanie nemal žiaden hodnoverný dôkaz, že ide o únos konkrétneho dieťaťa. To, že nebol určený obžalovaným konkrétny predmet útoku,

sa potvrdilo počas dokazovania, kedy to uviedol svedok X. A., preto aj z tohto dôvodu nebolo možné vykonať zvukový záznam spojený so vstupom do obydliá.

Za nemenej podstatné obvinený považuje, že pokiaľ svedok X. A. mal na sebe nainštalovanú operatívnu techniku, v príkazoch malo byť špecifikované, na ktorých miestach môže byť táto technika použitá.

Z rozhodnutí zákonného sudcu zároveň vôbec nie je zrejmé, aké konkrétne úkony vykonali bezpečnostné zložky štátu v rozsahu a kvalite, aby bolo zrejmé, že boli vyčerpané všetky dostupné prostriedky, ktoré vyúsťujú do záveru o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní v rozhodnutí uvedeného trestného činu.

Je porušením práva na obhajobu, ak obvinenému nebolo umožnené sa oboznámiť so všetkými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré sa mu kladú vinnu, a to vrátane oboznámenia sa s obsahom podnetu policajta prokurátorovi na návrh na vydanie príkazu na použitie informačno-technického prostriedku. Súčasne ide podľa obvineného o rozpor, že polícia vedie svoje písomnosti týkajúce sa úkonov v utajenom režime, ale svedok X. A. sa oboznamoval s týmito utajovanými skutočnosťami.

Nad rámec uvedeného obvinený podotkol, že až dňa 28. mája 2014 bolo začaté trestné stíhanie za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listy, úradnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom úverového podvodu sčasti dokonaného, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. (skutky č. 1 až 4 rozsudku). V tejto veci sa nevykonávalo trestné konanie a neboli vydané napadnuté príkazy. Príkazy boli vydané približne 7 mesiacov pred začatím trestného stíhania. Obvinený je názoru, že takto získané dôkazy do začatia trestného stíhania sa nemôžu použiť, pretože v tejto veci sa súčasne nevykonávalo trestné konanie. Ako vyplýva zo spisového materiálu, to nebolo uvedené ani v jedinom podklade pre vydanie vyššie uvedeného uznesenia vo výpovedi svedka X. A. zo dňa 2. septembra 2013. Informácie ako podklad pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre uvedené trestné činy boli získané nezákonným konaním.

Posledný z uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je podľa obvineného daný tým, že

9.) konajúce súdy nesprávne právne posúdili skutok uvedený v napadnutom rozsudku pod č. 5, keďže v danom prípade nejde o trestný čin - nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty.

Totíž neexistoval žiaden prejav vôle vykonať konkrétne konanie (aspoň ho pripraviť - ani zaistené šípky neboli namočené do jedu a žiaden jed zaistený nebol), neexistuje ani žiaden následok (ani taký, ktorého vzniku by bolo treba zabrániť), ba ani príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Nebol vôbec určený hmotný predmet útoku (dieťa, dospelý). Konkrétne nebol určený čas spáchania skutku, miesto a nebol poňatý ani konkrétny úmysel. V danom prípade preto nemôže ísť o trestný čin. Posúdenie tohto skutku bolo nesprávne.

V dôsledku tohto nesprávneho postupu bol zrejme ako jediný páchatel' v celej Európskej únii odsúdený na doživotie za prípravu.

S ohľadom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) podľa § 368 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 7, ods. 12 Tr. por., § 114 ods. 4, ods. 7 Tr. por., § 119 ods. 2 Tr. por., § 129 ods. 1 Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 206 ods. 1 Tr. por., čl. 2 ods. 2, čl. 19 ods. 2, ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 ods. 1, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. a), čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 18 Dohovoru v neprospech obvineného. Aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, rozsudok okresného súdu ako aj ostatné výroky na zrušené rozhodnutia nadväzujúce. V zmysle § 388 ods. 2 Tr. por. obvinený navrhol aj to, aby

najvyšší súd prikázal vec na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Písomným podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 3. júla 2019, sa k dovolaniu obvineného vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava.

Uviedol v ňom, že z hľadiska jednotlivých dovolacích dôvodov obvinený argumentuje prakticky totožnými námietkami, aké uplatnil v odvolacom konaní. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu, zastáva názor, že ide o zákonné a opodstatnené rozhodnutie, ktorému predchádzalo konanie nezaťažené žiadnymi právnymi vadami. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí navyše podrobne vysporiadal s početnými odvolacími námietkami. S tvrdeniami obvineného sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť, nakoľko s ohľadom na text obžaloby a relevantné zákonné ustanovenia Trestného zákona i Trestného poriadku, má jednoznačne za to, že nielen okresný súd, ale aj krajský súd bez akýchkoľvek rozumných pochybností rozhodli zákonným spôsobom na základe riadne zisteného skutkového stavu veci - na základe zákonne zabezpečených a vykonaných dôkazov. Obvineným uplatnené dovolacie námietky z väčšej časti vybočujú z deklarovaných dovolacích dôvodov, smerujú totiž k spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považoval prokurátor za osobitne dôležité upozorniť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie, čím sa má predovšetkým na mysli situácia, ak obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mať mal. V priebehu trestného konania, osobitne počas dokazovania, nedošlo v žiadnom smere k porušeniu práv obvineného na obhajobu. V konaní nebol vykonaný, resp. zabezpečený ani jeden dôkaz v rozpore so zákonom.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por., má prokurátor za to, že v priebehu konania neboli zistené akékoľvek relevantné skutočnosti, ktoré by zakladali existenciu dôvodov v zmysle § 31 Tr. por. vo vzťahu či už k predsedovi senátu okresného súdu alebo k predsedníčke senátu krajského súdu. Ostatne uvedený dovolací dôvod nie je naplnený námietkami, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný, resp. všeobecný charakter. Nad rámec uvedeného prokurátor poukázal na, podľa vlastných slov, účelové a obštrukčné námietky zaujatosti vznášané obvineným počas súdneho konania, o ktorých bolo riadne a zákonným spôsobom rozhodnuté.

V zmysle vyššie uvedeného prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava navrhol odmietnuť dovolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Tr. por.

K vyjadreniu prokurátora zaujal vlastnoručne spísané stanovisko samotný obvinený podaním, ktoré bolo doručené priamo najvyššiemu súdu dňa 30. augusta 2019.

Uviedol v ňom, že prokurátor si nedal ani tú námahu, aby sa podrobne oboznámil s rozsudkom okresného súdu, obsahom odvolania obvineného a uznesením krajského súdu. Inak by bolo len ťažko predstaviteľné, aby prokurátor tak suverénnym spôsobom ignoroval, resp. popieral nielen ustanovenia zákona o prokuratúre a Trestného poriadku, ale aj stanoviská a rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Len tak si je možné vysvetliť, prečo presadzuje svoje presvedčenie o tom, že je v súlade so zákonom, keď napríklad:

- sudca na základe návrhu prokurátora na vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla vydal dva úplne iné príkazy, a to príkaz na sledovanie a príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov,
- polícia na základe príkazu na sledovanie a príkazu na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov vykonávala sledovanie, odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla,
- zvukové záznamy namiesto polície vyhotovoval svedok, o čom mal okrem polície a prokuratúry vedomosť i sudca, ktorý vydával príkaz na predĺženie vyhotovovania obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov,

- záznamy telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla vyhotovené na základe príkazu na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov a príkazu na sledovanie boli následne použité na vydávanie predĺžení uvedených príkazov,
- súd opakovane odmietol obhajobe poskytnúť k nahliadnutiu a oboznámiť ju s obsahom návrhu prokurátora na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla a s obsahom vyhotovených záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného čísla, ktoré boli použité na vydanie príkazov na sledovanie a ich predĺžení a príkazov na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov a ich predĺžení,
- odvolací súd spochybnil závery prvostupňového súdu ohľadom zákonnosti zvukových záznamov vyhotovených svedkom, avšak v rozpore s vlastným stanoviskom použil všetky dôkazy získané na základe nezákonných zvukových záznamov na jeho odsúdenie,
- sudca, ktorý vydal štyri z vyššie uvedených príkazov ešte ako sudca pre prípravné konanie okresného súdu, následne v pozícii predsedu senátu odvolacieho súdu rozhodoval o zákonnosti vlastných rozhodnutí - ním vydaných príkazoch.

Uvedené konanie súdov je v priamom rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku ako aj s rozhodnutiami, na ktoré vo svojom dovolaní poukazuje. Najmä dôkazy zabezpečené na základe uvedených príkazov a zvukových záznamov boli i napriek konštatácii odvolacieho súdu o ich nezákonnosti použité. Za zásadné porušenie práva na obhajobu je podľa názoru obvineného potrebné považovať aj to, keď súdy vo svojich rozhodnutiach ignorujú pre rozhodnutie zásadné a podrobne odôvodnené námietky, alebo keď odmietnu obhajobu oboznámiť so všetkými dôkazmi, ktoré boli v konaní proti obvinenému použité. Obvinený nesúhlasí ani s vyjadrením prokurátora, že ak dovolateľ namieta nezákonnosť usvedčujúcich dôkazov, treba takéto dovolanie odmietnuť, nakoľko ide o neprípustné hodnotenie dôkazov. Podľa názoru prokurátora je zároveň v súlade s právnym poriadkom a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ak sudca ako nadriadený kontrolný orgán posudzuje zákonnosť svojich vlastných rozhodnutí, pričom proti záverom tejto vlastnej „sebakontroly“ nie je prípustný žiadny riadny opravný prostriedok.

Vzhľadom na uvedené obvinený požiadal najvyšší súd, aby vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava k jeho dovolaniu neakceptoval.

Na adresu vyjadrenia prokurátora zaujal stanovisko i obhajca obvineného podaním, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu dňa 3. septembra 2019.

Výtkol mu prílišnú formálnosť, keď uviedol, že prokurátor sa ani nepokúsil svoje všeobecné tvrdenia spojiť s vyvracaním právnych a skutkových námietok obsiahnutých v dovolaní. Nie je pravdou, že by sa odvolací súd vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v dovolaní a nemohol sa vysporiadať s námietkami, ktoré sú obsiahnuté v dovolaní, nakoľko tieto boli podané (doplnené) až po doručení napadnutého uznesenia krajského súdu. Na tieto námietky nereagovala ani prokuratúra. Prokurátor v zmysle svojho písomného vyjadrenia považuje za zákonné a ústavné konanie a rozhodnutia, kde:

- o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam rozhodovali tí istí sudcovia, ktorí ich vydali,
- od prvotného potrebného ustálenia skutkového stavu do vzniesenia obvinenia uplynulo 16 mesiacov. Počas tohto obdobia boli realizované významné úkony, ktorých sa z dôvodu absencie procesného postavenia obvineného nemohol zúčastniť a vyjadrovať sa k nim,
- podstatná časť dôkazov bola získaná zákonom neznámym spôsobom, keď svedok nahrával svoje rozhovory s odsúdeným a zároveň bol riadený operatívnym pracovníkom Policajného zboru, a to aj napriek tomu, že odvolací súd dokonca potvrdil nezákonnosť zabezpečených zvukových záznamov svedkom, ale súčasne ich pripustil ako „dôkazy podporné“,
- súd odôvodnil vysoký trest minulým, dávno zahladeným odsúdením a hypotetickým vyjadrením (bez dôkazov), že nemá žiadnu pochybnosť, že by skutok v bode 5/ rozsudku odsúdený uskutočnil v prípade, ak by nevyšiel únos podľa jeho predstáv, ľahko by sa unesenej obeti (predmet útoku určený nebol) zbavil tak, že by ju zabil,
- prokurátor považuje obvineným namietané dôkazy za zákonné i napriek chýbajúcemu jednoznačnému

vyvetleniu súdov, ako k takémuto záveru dospeli a o aké dôkazy sa ich skutkové zistenia opierajú. Týka sa to aj namietaných príkazov podľa § 113 a § 114 Tr. por., o zákonnosti ktorých sa predseda senátu okresného súdu vyjadril ešte pred ich vykonaním, že ich považuje za zákonné.

Obvinený sa nestotožňuje ani so záverom prokurátora o skutkovej povahe dovolacích námietok. Svojím dovolaním totiž namieta legálnosť dôkazov. K predmetnému podaniu obvinený pripojil fotokópiu vyjadrenia zamestnávateľa obvineného v záujme preukázať, že v čase, kedy mal pripravovať skutok uvedený v rozsudku pod č. 5, mal dobre platené zamestnanie, v ktorom plnil náročné pracovné povinnosti, najmä mimo územia Slovenskej republiky, čo mu umožňovalo pokračovať v splácaní hypoték, ktoré prestal splácať až po vzatí do väzby.

Záverom obvinený vzniesol pochybnosť o kompletnosti spisového materiálu, ktorý bol predložený dovolaciemu súdu, pokiaľ ide o jeho utajovanú prílohu.

Naostatok dňa 21. januára 2020 obhajca obvineného cestou pošty doručil najvyššiemu súdu podanie označené ako: „ods. E. Q. - dovolanie založenie písomného dôkazu“.

Ide o písomné vyjadrenie žalovaného X. A. v civilnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 50C/50/2018, v rámci ktorého menovaný uviedol v podstate to, že žalobu žalobcu E. Q. o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy považuje za účelovú a nepravdivú. Že žiadne zvukové záznamy nevyhotovoval a žiadne záznamy ani nemá k dispozícii. Podotkol, že sa koncom roku 2013 od E. Q. dozvedel, že sa pripravuje spáchať veľmi závažný trestný čin. Na základe toho kontaktoval políciu, ktorá začala vyšetrovanie, v ktorom vystupoval ako svedok. V rámci vyšetrovania tejto trestnej činnosti polícia získala dôkazy aj v zmysle ustanovení piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku. Vyjadriť sa ku konkrétnym skutočnostiam a k zabezpečeniu samotných dôkazov však nemôže, nakoľko je viazaný mlčanlivosťou, ktorú v rámci vyšetrovania podpísal.

Podľa obvineného z tohto vyjadrenia vyplýva, že X. A. bol údajne poučený policajtmí o povinnosti mlčanlivosti, čo však nebolo založené do spisového materiálu, hoci o to opakovane žiadal. Obvinený z toho ďalej dôvodí, že nakoľko bol X. A. poučený, potom je potvrdená a preukázaná jeho spolupráca a jeho riadenie policajtom. Z uvedeného zároveň vyplýva, že menovaný svedok v trestnom konaní vypovedal bez toho, aby bol zbavený povinnosti mlčanlivosti.

Najvyšší súd ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. a), b), alebo d) až f) Tr. por. Na strane druhej však dospel k zrejmemu záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Hneď na úvod považuje najvyšší súd za potrebné podotknúť, že dovolanie v zmysle § 368 a nasl. Tr. por. si nemožno zamietať s odvolaním, a teda s tretím stupňom v rámci súdneho konania, ktorým sa za rovnakých podmienok možno účinne domáhať zmeny napádaného rozhodnutia. Dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že pri jeho uplatnení musí výrazným spôsobom prevyšovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti súdneho rozhodnutia nad jeho stabilitou. Tomu zodpovedá aj taxatívny výpočet dovolacích dôvodov v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ktorými sa možno domáhať zmeny právoplatného rozhodnutia, resp. aj jemu predchádzajúceho konania.

V úzkej nadväznosti na uvedené nemožno opomenúť ani právnu úpravu prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu, pokiaľ ide o jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2, § 385 ods. 1 Tr. por., ktorá sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 až ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). V súlade s tým potom zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním vymedzuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Po praktickej stránke to znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neoznačené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo aj jemu

predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Obvinený podaným dovolaním deklaruje naplnenie dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. možno podať dovolanie, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z dikcie označeného dovolacieho dôvodu vyplýva, že k jeho naplneniu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, nakoľko takéto porušenie musí dosahovať určitú - zásadnú intenzitu, čím sa má na mysli predovšetkým porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. Najvyšší súd zároveň v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu v intenciách § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. (ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Uvedený záver vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por. Zjednodušene povedané, vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, teda nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

Obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. založil okrem iného na tvrdení, že (1.) postupom orgánov činných v trestnom konaní mu bolo upreté právo na účinnú obhajobu, nakoľko vedením trestného stíhania len „vo veci“, kedy bol zreteľne identifikovaný ako páchateľ inkriminovanej trestnej činnosti, sa nemohol zúčastňovať na jednotlivých úkonoch trestného konania. Uvedená procesná vada sa podľa obvineného preniesla aj na dôkazy zabezpečené v tomto štádiu trestného konania, obzvlášť pokiaľ ide o výsluch svedka X. A. z 2. septembra 2013.

Podľa § 206 ods. 1 Tr. por., ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

K ostatne citovanému ustanoveniu najvyšší súd podotýka, že inštitút vznesenia obvinenia je dôležitým procesným úkonom, nakoľko ním začína trestné stíhanie konkrétnej osoby za konkrétny skutok vykazujúci znaky trestného činu. Od momentu vznesenia obvinenia do trestného stíhania vstupuje ďalší subjekt - obvinený, svojimi procesnými právami a povinnosťami disponujúci vplyvom na priebeh konania.

Z prvej vety § 206 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že k záveru o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou je potrebný vyšší stupeň pravdepodobnosti, podložený konkrétnymi zistenými skutočnosťami. Inak povedané, hoci v danom procesnom štádiu nie je nevyhnutné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná v miere potrebnej na podanie obžaloby či návrhu na schválenie dohody o vine a treste, pre vznesenie obvinenia nepostačuje len nejasné podozrenie z trestnej činnosti, ktoré nie je žiadnym spôsobom verifikované konkrétnymi hodnovernými skutočnosťami.

Najvyšší súd k tomu dôvodí, že pri odsudzujúcich rozhodnutiach sa akýkoľvek časový interval medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia môže zdať ako neprípustné obmedzenie v uplatňovaní obhajovacích práv konkrétnej osoby, o to viac, ak pri začatí trestného stíhania orgány činné v trestnom

konaní disponujú určitou mierou podozrenia smerujúceho k stotožneniu takejto osoby ako páchatela. Z uvedeného dôvodu treba veľmi citlivo a prísne individuálne s ohľadom na stav dôkaznej situácie hodnotiť kritérium definované zákonom ako „dostatočne odôvodnený záver“. Pri tomto hodnotení treba mať súčasne na zreteli, že predčasným vznesením obvinenia by mohlo prísť k vážnemu zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, označenej ako obvinenej (mutatis mutandis rozsudok najvyššieho súdu z 27. marca 2018, sp. zn. 2 Tdo 64/2017).

Vychádzajúc z obsahu predloženého spisového materiálu, najvyšší súd nezistil žiadne také pochybenie, ktoré by svedčilo v prospech záveru o účelovom oddiaľovaní vznesenia obvinenia, čím mali byť zásadným spôsobom porušené obhajovacie práva dovolateľa.

V tomto smere možno podotknúť, že k predmetnej otázke sa svojimi rozhodnutiami podrobne vyjadrili oba nižšie konajúce súdy (prvostupňový súd na str. 64-66 a odvolací súd na str. 25-29). Bez potreby opakovania tam uvedenej argumentácie v celej šírke, najvyšší len na zvýraznenie poukazuje na tú časť odôvodnenia okresného súdu, v rámci ktorej bolo konštatované, že len na základe oznámenia tretej osoby o možnom páchaní akéhokoľvek trestného činu, hoci aj presne označenou osobou, ktorá má trestnú činnosť páchať, resp. ju už aj spáchala, nie je možné vzniesť osobe obvinenie. Na takýto postup musí byť splnená podmienka, že je „dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba“, pričom takýto záver nemohol vyplývať z operatívneho stretnutia so svedkom X. A.. Práve z tohto dôvodu boli po predchádzajúcom začatí trestného stíhania vykonávané ďalšie úkony, aby sa podozrenie vyslovené menovaným svedkom potvrdilo, resp. aby naopak bolo vyvrátené.

Aby orgány činné v trestnom konaní mohli dovolateľovi vzniesť obvinenie v súlade so zákonnými kritériami § 206 ods. 1 Tr. por. (po prijatí dostatočne odôvodneného záveru, že sa dopustil inkriminovanej trestnej činnosti), bolo potrebné vo veci najprv vykonať domovú prehliadku, vyhodnotiť zabezpečené zvukové záznamy a vykonať analýzu dátových súborov z elektronických zariadení. Doplnenie dokazovania v danom rozsahu bolo vo veci nanajvýš potrebné aj s ohľadom na závažnosť stíhanej trestnej činnosti.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je podľa obvineného daný aj tým, že (2.) mu nebolo umožnené sa oboznámiť so všetkými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré sa mu kladú za vinu, konkrétne s: (i) obsahom podnetu policajta adresovaného prokurátorovi na podanie návrhu na vydanie príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov, (ii) výpismi telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli použité na vydanie príkazov podľa § 113 a § 114 Tr. por. na použitie informačno-technických prostriedkov a na predĺženie ich použitia a (iii) príkazom, na základe ktorého bolo vykonané odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky. V dôsledku absencie uvedených listín podľa názoru obvineného nemožno zodpovedne vyhodnotiť zákonnosť ním namietaných dôkazov.

Najvyšší súd k predmetnej výhrade uvádza, že sa ňou obvinený de facto domáha záveru o nezákonnosti osobitne namietnutých príkazov vydaných sudcom pre prípravné konanie. Pre pomer špeciality dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v danom prípade, je potrebné tieto námietky vykladať v kontexte skôr uvedeného dovolacieho dôvodu, k čomu sa najvyšší súd vyjadrí v ďalšej časti svojho rozhodnutia.

Pokiaľ obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. odvodzuje z (3.) nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, k tomu najvyšší súd podotýka, že v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Odhliadnuc od citovaného, dovolací súd z hľadiska kvality odôvodnení nepovažuje rozhodnutia súdov nižších stupňov za také, ktoré by nezodpovedali požiadavkám kladeným judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky či Európskeho súdu pre ľudské práva, keďže procesným stranám dali odpoveď na všetky relevantné otázky - ktoré mali význam pre rozhodnutie. Inak povedané, preskúmané rozhodnutia (ktoré je treba vnímať v jednote) v plnom rozsahu spĺňajú kritériá dostatočného odôvodnenia v zmysle § 168 Tr. por. Za arbitrárne nemožno považovať to, ak sa súd nezaoberal všetkými (súdiac obvineným) podstatnými okolnosťami pre rozhodnutie.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. napĺňa okolnosť, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa vyžaduje splnenie podmienky, aby vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý materiálne bol vylúčený v zmysle § 31 Tr. por., avšak o jeho vylúčení sa nerozhodlo postupom v súlade s § 32 Tr. por. (porovnaj napr. s uzneseniami najvyššieho súdu z 11. júna 2019, sp. zn. 2 Tdo 23/2019, alebo z 25. júna 2014, sp. zn. 1 TdoV 15/2013).

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený založil na tvrdení, že (4.) na okresnom súde o jeho trestnej veci rozhodoval zaujatý sudca JUDr. Dušan Szabó, ktorý uznesením z 15. augusta 2017, sp. zn. 30T/126/2015, zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby, v ktorom rozhodnutí mal neprípustným spôsobom prekračovať rámec väzobného rozhodovania, a teda hodnotil dôkazy ešte pred skončením hlavného pojednávania a zároveň vychádzal zo zahladeného rozhodnutia. Okrem toho sa mal na hlavnom pojednávaní dňa 28. júla 2016 bez vykonania dokazovania vyjadriť, že príkazy vydané podľa § 113 a § 114 Tr. por. považuje za zákonné.

Druhá z námietok, obsahovo sa primkynajúca k naposledy uvedenému dovolaciemu dôvodu, má byť podľa obvineného daná tým, že (5.) o jeho trestnej veci na odvolacom súde rozhodovali zaujatí sudcovia, JUDr. Katarína Stanislavská a JUDr. Martin Žovinec, ktorí ešte ako sudcovia pre prípravné konanie v tejto veci vydali obvineným namietané príkazy. JUDr. Katarína Stanislavská mala navyše na základe vlastného návrhu, nad zákonom ustanovenú hranicu, predĺžiť väzbu obvineného a JUDr. Martin Žovinec rozhodoval v senáte krajského súdu, ktorý nevyhlásil JUDr. Katarínu Stanislavskú z úkonov trestného konania vedeného voči obvinenému.

Po bližšom oboznámení sa s obsahom predloženého spisového materiálu najvyšší súd konštatuje, že námietky rozvedené v predchádzajúcich dvoch odsekoch nenapĺňajú zákonný rámec dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por.

V tomto ohľade treba úvodom podotknúť, že obvinený v priebehu trestného konania postupne „neúspešne“ vznášal námietky zaujatosti nielen voči menovaným sudcom, ale svojou aktivitou z titulu generálnej námietky zaujatosti, opakovane vyvolal delegačné konanie v zmysle § 23 Tr. por., ktoré v dvoch prípadoch skončilo neodňatím veci a v jednom prípade najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu bez meritórneho rozhodnutia.

Obvinený namietol zaujatosť sudcu okresného súdu, JUDr. Dušana Szabóa, z titulu hodnotenia vydaných príkazov na hlavnom pojednávaní dňa 28. júla 2016 podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 8. augusta 2016 (č. l. 1981-1983). Menovaný sudca prípisom z 11. augusta 2016 (č. l. 1984) na túto námietku reagoval tým spôsobom, že sa týka výlučne procesného postupu súdu, a preto sa o nej v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. konať nebude. Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 30. septembra 2016 (č. l. 2073), v nadväznosti na podanie označené ako „žaloba“ (č. l. 2049-2056), obvinený v tejto veci vyvolal ďalšie námietkové konanie vo vzťahu k predsedovi ako aj obom členom senátu okresného súdu, odôvodňujúc toto podanie okrem iného na tej istej skutočnosti. Uznesením okresného súdu z 24. októbra 2016, sp. zn. 30T/126/2015 (č. l. 2097-2100) v spojení s uznesením krajského súdu z 29. novembra 2016, sp. zn. 3Tos/193/2016 (č. l. 2200-2202), bolo rozhodnuté, že členovia senátu okresného súdu nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v trestnej veci obvineného.

Ostatne uvedené podanie obvineného bolo sčasti vyhodnotené aj ako návrh na odňatie a príkazanie veci podľa § 23 Tr. por. a v zmysle toho bolo predložené na rozhodnutie najvyššiemu súdu, ktorý uznesením z 15. decembra 2016, sp. zn. 2 Ndt 25/2016, vec okresnému súdu neodňal (č. l. 2216-2217).

Podaním, ktoré bolo pôvodne doručené najvyššiemu súdu dňa 23. februára 2017 (č. l. 2297-2319),

obvinený vyvolal v poradí druhé delegačné konanie, kde okrem iného opäť namieta okolnosti týkajúce sa hlavného pojednávania zo dňa 28. júla 2016. Najvyšší súd svojím uznesením zo 17. marca 2017, sp. zn. 4 Ndt 5/2017, podľa § 23 ods. 1 Tr. por. neodňal vec okresnému súdu (č. l. 2326-2327). Zo záverov tohto uznesenia vyplýva, že obvinený svoj návrh na odňatie a prikázanie veci založil „len“ na nesúhlase s postupom súdov.

Podaniami zhodne datovanými dňom 9. október 2017 obvinený sám (č. l. 2537-2548) ako i cestou obhajcu (č. l. 2535-2536) namieta zaujatosť senátu okresného súdu a tiež senátu krajského súdu, konajúceho vo veci vedenej pod sp. zn. 5Tos/165/2017, ktorú námietku okrem iného zdôvodnil tým, že okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby uznesením z 15. augusta 2017, sp. zn. 30T/126/2015. Okresný súd prípisom zo 16. októbra 2017 (č. l. 2552) obvinenému oznámil, že o predmetnej námietke konať nebude, lebo sa ňou namieta len postup konajúcich súdov. Časť ostatne uvedených podaní bola okresným súdom vyhodnotená ako návrh na delegáciu, v zmysle čoho došlo k predloženiu spisu na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Ten prípisom z 22. novembra 2017 (č. l. 2604) vrátil vec okresnému súdu bez rozhodnutia s tým, že ide o návrh obvineného založený na tých istých dôvodoch, o ktorých už bolo rozhodnuté, pričom tam uvádzané námietky sa týkajú rozhodovacej činnosti okresného súdu a krajského súdu.

V rámci štádia odvolacieho konania krajský súd uznesením z 5. júna 2018, sp. zn. 5Nto/7/2018 (č. l. 2846-2849), rozhodol, že sudkyňa JUDr. Katarína Stanislavská, podľa § 31 ods. 1 Tr. por. nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného. Toto rozhodnutie bolo vydané na základe oznámenia menovanej sudkyne, pričom z jeho odôvodnenia vyplýva, že vydaním dotknutých príkazov v prípravnom konaní JUDr. Katarína Stanislavská neprejudikovala svoje stanovisko o vine, resp. nevine obvineného.

Obvinený vzápätí svojím ďalším podaním zo dňa 18. júla 2018 (č. l. 2993) namieta JUDr. Katarínu Stanislavskú a JUDr. Martina Žovince v podstate na rovnakom dôvode, že títo sudcovia v prípravnom konaní vydali dotknuté príkazy. Krajský súd uznesením z 24. júla 2018, sp. zn. 3To/51/2018 (č. l. 3003-3006), v spojení so sťažnostným uznesením krajského súdu z 24. augusta 2018, sp. zn. 3Nto/5/2018 (č. l. 3062-3064), podľa § 31 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že JUDr. Katarína Stanislavská nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného. Z odôvodnenia týchto uznesení vyplýva, že JUDr. Martin Žovinec nie je členom senátu 3 To krajského súdu, ktorý rozhoduje o odvolaní obvineného. Pokiaľ ide o jeho pôsobenie v naposledy uvedenom sťažnostnom senáte, k tomu krajský súd uviedol, že JUDr. Martin Žovinec nie je nijakým spôsobom zúčastnený na meritórnom rozhodovaní o odvolaní obvineného, pričom jeho predchádzajúce pôsobenie na okresnom súde, v rámci ktorého rozhodoval v prípravnom konaní v trestnej veci obvineného, ho nijakým spôsobom nevylučuje z rozhodovania v danom sťažnostnom konaní.

Z uvedeného je zreteľné, že o prevažnej väčšine obvineného námietok zaujatosti, ktoré znovu uplatnil v dovolaní, bolo opakovane rozhodnuté. Najvyšší súd sa zo závermi nižšie konajúcich súdov bezvýhradne stotožňuje a vo zvyšnej časti uplatnených námietok dodáva, že obvineným subjektívne pociťovaná zaujatosť, vychádzajúca z nesúhlasu s postupom súdov, s ich hodnotením dôkaznej situácie a v konečnom dôsledku aj s meritórными rozhodnutiami, nenapĺňa atribúty žiadneho z dôvodov na vylúčenie zákonného sudcu v zmysle § 31 Tr. por.

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže dôjsť, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Výkladom citovaného ustanovenia bol v rámci rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu prijatý zovšeobecňujúci záver, že o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uvažovať len za situácie, ak napádané rozhodnutie, resp. aj jemu predchádzajúce konanie, je výlučne alebo aspoň v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) založené na dôkaze/dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (k tomu vid' rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Marinescu* proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03; *Emen* proti Turecku z 26. januára 2010, č.

25585/02; Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a č. 22228/06). Porušenie zákona by teda malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. tým pádom najvyšší súd skúma len to či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy, boli vykonané zákonným spôsobom. Aktuálne rozoberaným dovolacím dôvodom sa však nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, t. j. spochybňovať rozsah vykonaného dokazovania či spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov vo veci nižšie konajúcimi súdmi.

Obvinený opodstatnenosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. odvíja primárne z (6.) procesnej nepoužiteľnosti výpovede svedka Y. A., ktorý mal v konaní vystupovať de facto ako agent. Súčasne z rovnakého dôvodu majú byť dôkazne nepoužiteľné i zvukové záznamy vyhotovované menovaným zo stretnutí, ktoré sa s obvineným uskutočnili v čase, kedy už X. A. spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Obvinený v tejto súvislosti poukázal na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu k predmetnej otázke (R 2/2017), túto však s ohľadom na výpoveď svedka X. A. nesprávne interpretoval vo svoj prospech. Podľa označeného judikátu:

I. Procesné postavenie agenta (§ 117 Tr. por.) je oproti všeobecnému procesnému postaveniu svedka (§ 127 Tr. por.) osobitné, a to aj napriek tomu, že agent môže byť v trestnom konaní vypočutý ako svedok (§ 177 ods. 11 Tr. por.). Svedok vypovedá o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, nad rámec sa však aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatelom nepodieľa na odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatelov trestných činov.

II. Ak došlo k oznámeniu páchania trestného činu v štádiu prípravy (zločinu) alebo pokusu (úmyselného trestného činu) policii a oznamujúca osoba nebola použitá ako agent na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 až 7 Tr. por. (pričom okrem výnimiek uvedených v § 10 ods. 20 Tr. por. môže byť agentom len príslušník Policajného zboru), nemôže táto osoba, a to ani v rámci spolupráce s políciou, predstierať pokračovanie v páchaní trestného činu na účel usvedčenia ďalšieho páchatela, resp. spolupáchatela dotknutého činu. Ak k takému postupu došlo, nie je možné výpoveď dotknutej osoby ako svedka vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa predstieraného pokračovania v páchaní trestného činu po oznámení tohto činu polícii použiť v trestnom konaní ako dôkaz; nie je možné použiť v trestnom konaní ani ďalšie dôkazy, zabezpečené v súvislosti s činnosťou osoby vo faktickom, nie však právne (procesne) podloženom postavení agenta.

Ako vyplýva z obsahu predloženého trestného spisu a tiež z oboch napádaných rozhodnutí, v prípade svedeckej výpovede X. A. ide o kľúčový dôkaz vo vzťahu k formulácii skutku uvedeného pod č. 5. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol (str. 84 rozsudku), že obvinený je z inkriminovanej trestnej činnosti usvedčovaný viacerými dôkazmi, predovšetkým však svedeckou výpoveďou X. A., ktorý získal informácie pripravovanom únose ešte pred použitím informačno-technických prostriedkov, a teda aj bez použitia informačno-technických prostriedkov by jeho svedecká výpoveď v spojení s ďalšími dôkazmi postačovala na usvedčenie obžalovaného. K zhodnému záveru vo svojom rozhodnutí dospel aj krajský súd (str. 28 a tiež 35-36 uznesenia), ktorý nad rámec uvedenej konštatácie tohto svedka označil za korunného svedka.

Najvyšší súd na margo ostatne citovaného judikátu uvádza, že ho nemožno vykladať v tom smere, že by následkom neprocesnej spolupráce svedka s orgánmi činnými v trestnom konaní mala byť absolútna nepoužiteľnosť výpovede takéhoto svedka. Predmetný judikát hovorí v podstate len toľko, že v trestnom konaní nemožno vychádzať z dôkazov (výpovede, vecných dôkazov, listín a pod.), ktoré takáto osoba zabezpečila od momentu, kedy v rámci spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní bola vo faktickom poňatí využitá ako agent (§ 117 Tr. por.) bez toho, aby na to boli splnené aj zákonné podmienky. Dovtedy získané dôkazy takouto osobou, však uvedenou procesnou nepoužiteľnosťou

postihnuté nie sú.

Z odôvodnenia napádaného uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že tento sa dôsledne riadil znením predmetného judikátu pri hodnotení dôkaznej situácie v inkriminovanom prípade, a to nielen pri svedeckej výpovedi X. A., ale aj vo vzťahu k zvukovým záznamom, ktoré menovaný svedok v spolupráci s políciou vyhotovoval z celkovo štyroch monitorovaných stretnutí (dňa 11. októbra 2013, 16. októbra 2013, 12. apríla 2014 a 8. septembra 2014) s obvineným. Odvolací súd pritom aj napriek novo vyplynutej dôkaznej situácii, keďže okresný súd zaujal iný právny názor na aplikáciu judikátu R 2/2017 a v nadväznosti na to aj na zákonnosť ním dotknutých dôkazov, nespochybnil záver okresného súdu o preukázaní viny obvineného zo stíhanej trestnej činnosti. K tomu možno na dôvažok podotknúť, že svedok X. A. vypovedal pred súdom na hlavnom pojednávaní dňa 1. júla 2016, čím bol v plnej šírke zaručený jeho kontradiktórny výsluch.

Ďalšou výhradou obvinený (7.) poukázal na možnú neprocesnú manipuláciu s obsahom počítačových zariadení a nosičov dátových informácií, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke.

Dovolací súd k predmetnej námietke považuje za vhodné uviesť, že sa s ňou v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia zaoberal nielen okresný súd (str. 88 rozsudku), ale aj krajský súd (str. 32 uznesenia). Najvyšší súd si tam uvedené závery plne osvojuje a odkazuje na ne.

V nadväznosti na uvedené preto možno len v stručnosti poukázať na závery formulované nižšími súdmi, v zmysle ktorých pribratie znaleckej organizácie do konania za účelom preskúmania počítačových údajov je garanciou ich nestranného a odborného posúdenia. Z výpovede znalca na hlavnom pojednávaní nevyplývalo nič v prospech záveru o manipulácii s počítačovými údajmi zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Súdny oboch stupňov jasne konštatovali, že sa obhajobe nepodarilo preukázať, že by do obsahu týchto počítačových zariadení a nosičov dátových informácií bolo akokoľvek neprocesne zasahované.

Obvinený (8.) z viacerých aspektov osobitne namieta i nezákonnosť príkazov vydaných sudcom pre prípravné konanie, na základe ktorých došlo k vyhotoveniu zvukových záznamov zo štyroch (vyššie spomenutých) stretnutí svedka X. A. s obvineným.

Najvyšší súd k tomu uvádza, že predmetná námietka obsahovo nadväzuje na závery konštatované v súvislosti s dôkaznou použiteľnosťou výpovede svedka X. A. (viď vyššie). Odvolací súd v danej otázke zaujal odlišný právny názor na zákonnosť predmetných zvukových záznamov, keď v odôvodnení napádaného uznesenia jednoznačne poznamenal (str. 28 a 36), že sa nestotožňuje s vyjadrením okresného súdu ohľadom zákonnosti zvukových záznamov zo stretnutí so svedkom A. s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie 2./ uverejnené v Zbierke rozhodnutí NS SR 1/2017.

V kontexte uvedeného je predmetná námietka obvineného celkom irelevantná, keďže ňou atakuje zákonnosť dôkazu, ktorý v konečnom dôsledku, pred odvolacím súdom vyslovenú nezákonnosť, nebol vzatý do úvahy pri ustálení jeho viny.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. možno dovolanie podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Na adresu tohto dovolacieho dôvodu najvyšší súd podotýka, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci

vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, nenapĺňa zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený založil na (9.) nesprávnej kvalifikácii skutku vymedzeného v bode č. 5 rozsudku okresného súdu, ktorý skutok bol ustálený v tom znení, že:

od presne nezisteného dňa minimálne od začiatku roku 2013 v obci I. ako aj na iných doposiaľ nezistených miestach na Slovensku za účelom získania finančných prostriedkov a pokrytia svojich dlhov plánoval a riadne pripravoval únos osoby pochádzajúcej z dobre situovaného finančného prostredia, ktorú si typoval z verejne dostupných zdrojov, internetu - obchodného registra, pričom osobitne sa zameril na maloletého syna podnikateľky Ing. F. B., trv. bytom B., L. ulica č. XXXX/XX a pod hrozbami jeho usmrtenia alebo inej ujmy chcel požadovať výkupné vo výške 300 000 eur, a preto za týmto účelom všetkými dostupnými prostriedkami zisťoval poznatky o jej majetkových, osobných pomeroch, bydlisku, zvyklostiach, ochrane, motorových vozidlách, ktoré používa a vozi v nich svoje deti, s možnosťou nainštalovania sledovacieho zariadenia do jej vozidla, plánoval možné spôsoby spáchania únosu, únikové trasy po skutku, spôsoby odovzdania a prevzatia výkupného, vytypoval konkrétne miesto úkrytu uneseného dieťaťa, s premysleným spôsobom zaobchádzania s takouto osobou, spôsoby zahľadania stôp, pričom na realizovanie únosu si plánoval zabezpečiť kamerové, monitorovacie a odpočúvacie zariadenia, kušu so šípami, ktorých hroty mal v úmysle namočiť do rastlinného jedu, rušičky GPS a GSM signálu, vysielачky, neregistrované SIM karty, mobilné telefóny, elektrické paralyzéry, dve dodávkové a jedno osobné motorové vozidlo a parochňu, pričom peniaze na zabezpečenie týchto vecí si chcel zadovážiť inou trestnou činnosťou, na externom pevnom disku zn. ADATA Classic CH94 vytvoril priečinok s názvom multi, ktorý obsahuje aj podpriečinok s názvom „bla“, v ktorom sa nachádzajú dátové súbory o Ing. F. B., v ďalších adresároch boli vytvorené súbory ohľadom postupu Policajného zboru pri dokumentovaní trestnej činnosti, účinkoch elektrického prúdu na ľuďoch, obrazové súbory elektrickej zbrane Taser, informácie o rastlinných jedoch, pričom dňa 8. septembra 2014 zakúpil v meste Leopoldov kušu so šípami a takýmto spôsobom sa postupne pripravoval na únos vytypovanej osoby, a to až do dňa 9. septembra 2014, kedy bol zadržaný políciou v súvislosti s inou trestnou činnosťou.

V uvedenom prípade podľa názoru obvineného nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c), s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák., keďže tu absentuje konanie (hoci len v štádiu prípravy), následok ako aj príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Absentuje tu tiež určenie hmotného predmetu útoku, čas spáchania skutku, miesto a konkrétny úmysel.

Podľa § 186 ods. 1 Tr. zák. kto sa zmocní iného proti jeho vôli, a tým mu bráni užívať osobnú slobodu, alebo ho unesenie a hrozbou jeho usmrtenia, ujmy na zdraví alebo inej ujmy si od neho alebo od tretej osoby vynucuje poskytnutie plnenia majetkovej povahy alebo nemajetkovej povahy, potrestá sa odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov.

Podľa § 186 ods. 2 písm. c) Tr. zák. odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

Chránenou osobou v zmysle § 193 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa rozumie dieťa, pričom z ustanovenia § 127 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, že dieťaťom sa rozumie osoba mladšia ako osemnásť rokov, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 186 ods. 4 písm. a) Tr. zák. odňatím slobody na dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov alebo

trestom odňatia slobody na doživotie sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a získá ním pre seba alebo pre iného prospech veľkého rozsahu.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy (t. j. 133 000 eur, pozn. najvyššieho súdu). Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, návode, objednávaní alebo pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

V kontexte citovanej právnej úpravy najvyšší súd vo všeobecnosti podotýka, že úmyselné trestné činy, kým dospejú do štádia dokonaneého trestného činu, prebiehajú určitými postupnými vývojovými štádiami, z ktorých niektoré požívajú trestnoprávnu relevanciu, keďže sú natoľko nebezpečné, že ich nepotrestanie by v spoločnosti mohlo viesť k rôznym deformáciám, prípadne k opakovaniu činu, ktorý by mohol dospieť až do štádia dokonania.

Takýmto trestnoprávne relevantným štádiom je podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. aj príprava na zločin, čím sa má na mysli aktívne konanie páchatel'a navonok, ktorým sú čo aj len úvodné kroky smerujúce k spáchaniu nejakého trestného činu, vedené úmyslom neskôr tento trestný čin dokonat' (postačuje uzrozumenie s neskorším dokonaním), pričom toto aktívne konanie páchatel'a navonok ešte nedospelo do štádia dokonaneého trestného činu, ba ani do štádia pokusu na trestnom čine. V zmysle ustálenej súdnej praxe príprava vyvoláva zatiaľ len vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty trestného činu (R 3/1952). Príprava na zločin nedosahuje intenzitu konania bezprostredne smerujúcu k dokonaniu zamýšľaneého činu, iba vytvára objektívne podmienky na následné uskutočnenie tohto zámeru (k tomu vid' R 44/1964).

Objektívna stránka trestného činu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 Tr. zák. spočíva v kumulatívnom splnení troch podmienok:

- a) zmocní sa iného proti jeho vôli a tým v bránení tejto osobe užívať osobnú slobodu, alebo v unesení iného a zároveň
- b) v hrozbe usmrtenia, ujmy na zdraví alebo inej ujmy tejto osobe,
- c) si páchatel' od unesenej osoby alebo od tretej osoby vynucuje poskytnutie plnenia majetkovej povahy alebo nemajetkovej povahy.

Vychádzajúc stricto sensu zo znenia inkriminovaného skutku, má dovolací súd za jednoznačne preukázané, že obvinený svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu (vrátane kvalifikačných znakov tohto trestného činu) v štádiu prípravy. Z formulácie citovaného skutku totiž zreteľne vyplýva, akým konkrétnym spôsobom obvinený vytváral objektívne podmienky v záujme realizácie svojho zámeru - uniesť dieťa a pod hrozbami jeho usmrtenia alebo inej ujmy požadovať výkupné vo výške 300 000 eur od tretej osoby (matky tohto dieťaťa).

Kvalifikačný znak v podobe chránenej osoby v zmysle § 186 ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. je v preskúmvanej veci daný tým, že obvinený pripravoval únos dieťa - maloletého syna tretej osoby, od ktorej mal požadovať poskytnutie plnenia majetkovej povahy vo výške 300 000 eur. Výkupné v uvedenej výške je následne určujúce pre priznanie kvalifikačného znaku získania prospechu veľkého rozsahu v zmysle § 186 ods. 4 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 125 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Najvyšší súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ obvinený namieta absenciu následku ako i príčinného vzťahu medzi konaním a následkom, potom táto jeho výhrada je s ohľadom na prípravné štádium trestného činu

vydieračského únosu celkom iracionálna. Ako sa už najvyšší súd vyjadril vyššie, totiž príprava vyvoláva zatiaľ len vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty trestného činu (R 3/1952). Inými slovami povedané, následok predvídaný skutkovou podstatou dokonaného trestného činu pri príprave absenteje, a to isté platí aj o príčinnej súvislosti.

Na margo námietky týkajúcej sa chýbajúcej subjektívnej stránky v posudzovanom prípade dovolací súd len v stručnosti odkazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťa (ZSP 40/2010). To znamená, že dovolací dôvod nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R 3/2011).

Z doposiaľ uvedeného je zároveň evidentné, že v popise inkriminovaného skutku je obsiahnutý aj hmotný predmet útoku v podobe osoby pochádzajúcej z dobre situovaného finančného prostredia, a to konkrétne dieťaťa - maloletého syna podnikateľka Ing. F. B.. Výhrada obvineného spočívajúca v nepomenovaní tejto osoby, resp. jej inom bližšom identifikovaní, je s ohľadom na vývojové štádium v danej veci celkom irelevantná. Pri príprave zločinu (vrátane pokusu trestného činu) je totiž podstatná predstava páchatel'a o existencii hmotného predmetu útoku a nie to, či tento hmotný predmet útoku aj skutočne existuje (porovnaj napr. s právnym názorom Vrchného súdu v Prahe z 13. decembra 1993, sp. zn. 3 To 47/93, publikovaným v Sbíрке soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 26/1994).

Neobstojí ani obvineného výhrada v absencii uvedenia času a miesta spáchania skutku. Najvyšší súd v tejto súvislosti obvinenému opätovne pripomína, že v preskúmanom prípade sa vyvodzuje trestnoprávna zodpovednosť za prípravu na zločin, čo sa celkom prirodzene podmieňuje aj na formulácii skutku, v ktorom je toto vývojové štádium trestného činu časovo (od presne nezisteného dňa minimálne od začiatku roku 2013 ... až do dňa 9. septembra 2014, kedy bol zadržaný políciou v súvislosti s inou trestnou činnosťou) i pozíčne (v obci I. ako aj na iných doposiaľ nezistených miestach na Slovensku) riadne vymedzené. Opis skutku teda v tomto prípade spĺňa parametre kladené ustanovením § 163 ods. 3 Tr. por.

Nad rámec dovolacieho prieskumu (predovšetkým z titulu prekážky reformatio in peius [zákaz zmeny k horšiemu] vyjadrenej v § 385 ods. 2 Tr. por. ako i viazanosti dôvodmi dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2, § 385 ods. 1 Tr. por.), vo vzťahu ku kvalifikácii skutku č. 5, najvyšší súd poznamenáva, že táto opomína vyjadrenie kvalifikačného znaku spočívajúceho v použití zbrane (kuše a paralyzéro v zmysle legálnej definície zbrane vyjadrenej v § 122 ods. 3 Tr. zák.) podľa § 186 ods. 2 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Zároveň ale platí, že táto okolnosť nemá zásadný vplyv na zmenu v právnom postavení obvineného v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por.

Pokiaľ ide o stanovisko spísané výhradne obvineným, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené dňa 30. augusta 2019, k tomu dovolací súd pri svojom rozhodovacom procese primerane prihliadol, avšak bez potreby zaujatia osobitného vecného komentára k tam (prevažne duplicitne) uvedeným skutočnostiam. Toto podanie totiž nespĺňa kvalitatívne kritérium vyžadované ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého môže obvinený podať dovolanie, resp. aj akékoľvek iné podanie, len prostredníctvom obhajcu. Inú procesnú situáciu by predstavovalo, ak by sa obhajca s týmto podaním riadne oboznámil a zaujal k nemu „pozitívne“ stanovisko - z konkrétnych okolností prípadu by vyplývalo, že sa stotožnil s obsahom takéhoto podania (k tomu viď bližšie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2010, sp. zn. IV. ÚS 305/09). V posudzovanom prípade však tomuto tak nebolo.

Vyjadrením, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 3. septembra 2019, obvinený cestou obhajcu v podstate len zreprodukoval svoju dovolaciu argumentáciu, pričom pokiaľ k tomuto podaniu priložil fotokópiu vyjadrenia zamestnávateľa obvineného, potom najvyšší súd musí obvinenému pripomenúť, že ťažisko dokazovania spočíva v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého závery môže dopĺňať, resp. korigovať v zmysle § 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Tr. por. len súd odvolací, nie aj dovolací.

V kontexte naposledy uvedeného treba rovnaký záver vzťahovať i na ďalšie podanie obvineného, doručené najvyššiemu súdu dňa 21. januára 2020, označené ako: „ods. E. Q. - dovolanie založenie písomného dôkazu“.

Záverom, keďže v preskúmanom konaní nebolo preukázané žiadne pochybenie naplňajúce obsahový rámec niektorého z dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného ako nedôvodné postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.